

10/381



LA CAMPANA DE GRACIA

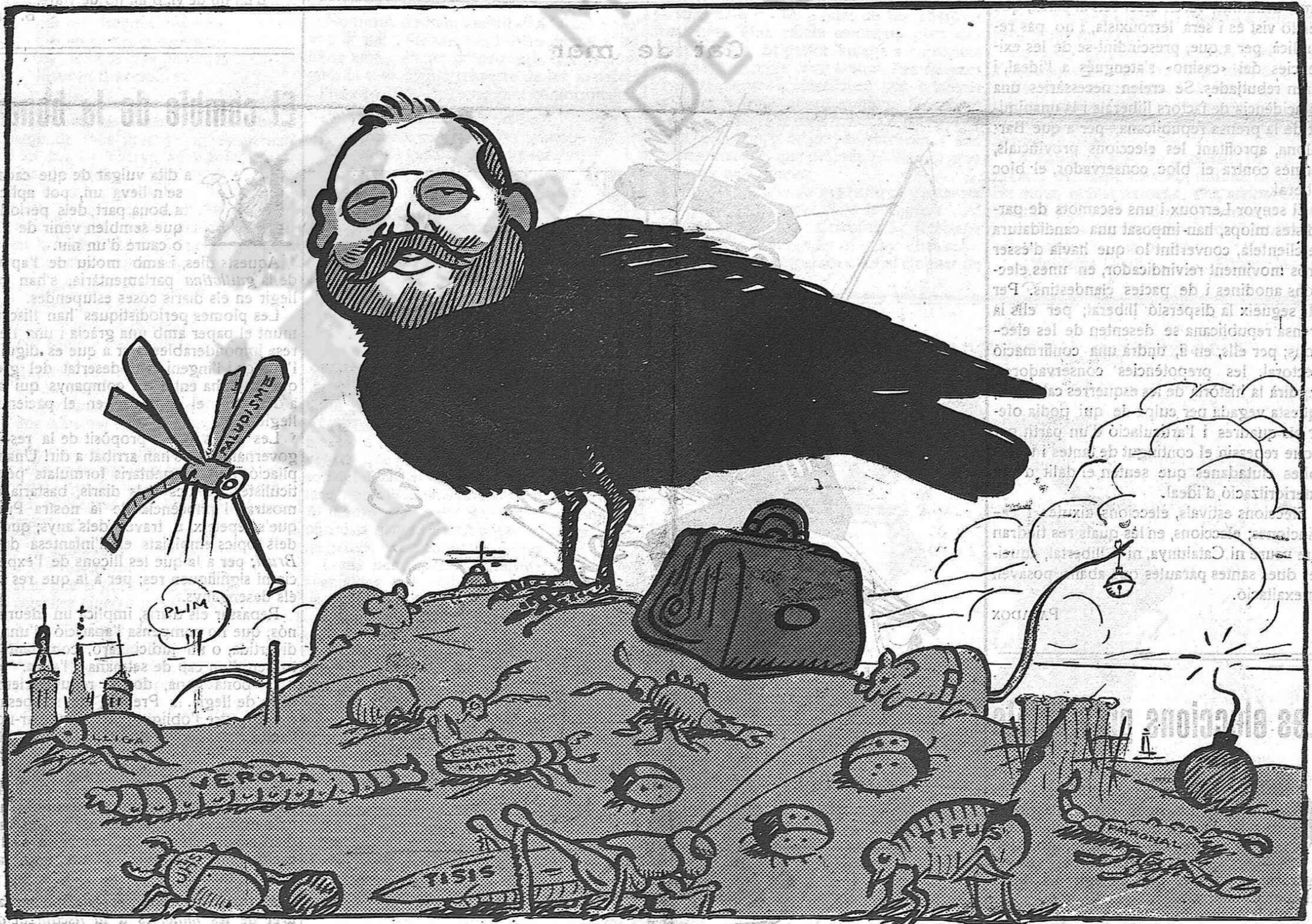
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MÍG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANER, 2'50

L'OCELLOT TRADICIONALISTA



—Preneu paciència!... No us vindrà pas d'una plaga més o menos

Eleccions anodines

Oemà, Catalunya, demà Espanya, faran una acció de democràcia. Els ciutadans se donaran uns administradors provincials, però aquest otorgament de representació que en el reste d'Espanya no serà més que una paròdia electoral, a Catalunya prèn un especialíssim caient perquè per una elecció de segon grau s'extreu de les diputacions els consellers de la Mancomunitat.

Malgrat això, els ciutadans catalans, aniran tan fredament com els aragonesos o els andalusos, a fer la tria, que no es tria, dels diputats. Tal volta, una minoria de catalanistes, posin un cert fervor en el seu sufragi, però no més que una petita minoria. La Mancomunitat està convertida en un petit ministeri de Foment, on no troben ressò forta els francs nacionalismes, ni encara que fos esmortuïda, els idealismes restants. En ella cap acció democràtica, cap palpitació lliberal, cap frisança constitucional. Tots els seus fruits són els fruits, encara que siguin saborosos, de la mitja cana. Per això el president de la Mancomunitat ha pogut tenir per interlocutor al president del Reial Automòvil Club. Un diàleg sobre la graba de les carreteres, molt Barcelona, 1921.

**

El partit radical presenta al senyor Giró, natural de Badalona. Oferiments, i valiosíssims, definitius, varen ésser fets al partit, que per lo vist és i serà lerrouxista, i no pas republicà, per a que, prescindint-se de les exigències del «casino» s'atengués a l'ideal, i foren rebutjades. Se creien necessàries una coincidència de factors liberals i la unanimitat de la premsa republicana, per a que Barcelona, aprofitant les eleccions provincials, formés contra el bloc conservador, el bloc liberal.

El senyor Lerroux i uns escamots de partidistes miops, han imposat una candidatura de clientela, convertint lo que havia d'ésser airós moviment reivindicador, en unes eleccions anodines i de pactes clandestins. Per ells segueix la dispersió lliberal; per ells la premsa republicana se desenten de les eleccions; per ells, en fi, tindrà una confirmació electoral, les prepotències conservadores. Seguirà la història de les esquerres catalanes, aquesta vegada per culpa de qui podia oferir els quadres i l'articulació d'un partit per a que rebessin el contingut de tantes i tantes colles ciutadanes que senten el dalit d'una exteriorització d'ideal.

Eleccions estivals, eleccions aixutes i carrinclones; eleccions, en les quals res tindran que veure ni Catalunya, ni la llibertat, aqueixes dues santes paraules que abans posaven en exaltació.

PARADOX

Les eleccions provincials



i, que no ho sembla gens que demà sigui dia d'eleccions? Doncs, ho és. I no d'unes eleccions de per riure, no, sinó d'unes eleccions ben sèries.

Es tracta, res menys, que d'eleger als diputats per Catalunya.

Amb la Mancomunitat ens ha passat, als catalans, lo que els passa a les criatures amb les joguines. El papà els ha promès, pels Reis, un carrilet. Fins que arriba la diada, somnien cada nit la joguina primera. Atabalen al papà recordant-li que els Reis s'acos-

ten i quan, després de tant defici, atrapen la copdiciada joguina, en un parell d'hores la destrossen i a la nit del mateix dia ja jauen les desferres en un recó de les golfes.

Hem fet durant una pila d'anys la mar de facècia; ens hem posat roncs de tant cridar; hem actuat amb els nervis tivats i els punys clicsos per a obtenir, amb la Mancomunitat, el reconeixement de la personalitat de Catalunya i un principi de reconstitució de la nostra nacionalitat, i quan hem vist satisfets els nostres desitjos, no'ns hem recordat més de la Mancomunitat, oblidant-la en un recó de galeria per a que hi jugui el gat de casa o «La Lliga», que és igual.

I la proba del poc interès que ens mereix aqueix organisme, que tindria d'ésser la personificació de Catalunya, la tenim en les eleccions de demà. No tan solament no apassionen sinó que ni preocupen sisquera. Els elements republicans, indiscutiblement majoria a Catalunya, no prenen part en les eleccions perquè equival a no pendre-hi part el fet de limitar-se a recollir una minoria escadussera o proposar la reelecció dels que ja són quasi diputats per dret propi.

A Barcelona s'ha estimat en lo que val la importància de la Mancomunitat i per això ha volgut agabellar-la «La Lliga» per a fer des d'ella, apart d'una tasca bona i un xic cara, una acció política interessada i abscent. Fora de Barcelona no s'ha comprès la seva importància i al anar centralitzant tots els serveis provincials, encara que n'hagin tocat algunes ventatges, els ha donat la freda impressió d'una cosa llunyana. Un pagès ho deia d'una manera gràfica:

—A les nostres Diputacions les coneixem, però amb la Mancomunitat no hi tenim franquesa.

Això explica un bon tros aquesta indiferència que's nota per a les eleccions de demà.

JEPH DE JESPUS

PER LA LLIBERTAT D'EN SAMBLANCAT

Encara no?

Què s'espera a donar la llibertat an En Samblancat.

Segons el vescomte de Eza, la Secció de justícia del Ministeri de la Guerra no ha retrassat gens ni molla l'expedient de indult. Passat l'expedient al Consell per al seu informe ¿qui pot tenir interès en ajornar una obra humanitària com és el compliment de un indult?

I si tot està a punt de solfa ¿per què el Consell suprem no's digna evacuar l'informe donant-se l'ordre de llibertat al valent publicista?

Volem creure que, si fos cert això que's diu, de que el nostre amic ha passat ja a la categoria de pres governatiu, la alta autoritat governativa de Barcelona, no entretindria perquè sí aqueix assumpte que ja comença a atacar—i amb raó—els nervis de la premsa lliberal.

No obstant, sigui de qui sigui la culpa de tanta deixadesa administrativa en perjudici de una pobre víctima, permetin-nos insistir en la súplica.

Senyor Martínez Anido: Vol dignar-se pendre interès per la llibertat del periodista Angel Samblancat?

Encara no ha arribat l'hora de llibertar-lo?

Aquest número ha passat per la censura governativa

ELOGI DEL VI

Brindis

Nèctar diví, què fora el món, sense la joia que en tu tanques? Si la tristesa tot ho infón dins nostra vida quan tu manques!

Si ets com un baume goridor per a el neguit de nostres penes, i en el teu regne, tot dolor, soia el teu trono l'encadenes.

Si amb el caliu que portes dins fas que, enganyada, la vellesa, senti els impulsos tan divins d'una florida juvenesa.

Si amb ton poder fas que l'instant abans rublert de trascendència, l'espai travessi com un cant, tot impregnat de ta demència.

Si sense tu l'home és com un trist animal sense màlícia i amb ton poder sempre està a punt d'armar sarau i fê estropícia.

Si fins l'amor que aima està sol recerca amb goig ta companyia, que ta influència allunya el dol i obres els cors a l'alegría.

Volguets companys! qui no ha tastat aquella màgica *Olorosa*, que un gran poeta ha comparat el seu perfum al d'una rosa.

Qui no ha sentit córrer pel cos, el foc sagrat d'aital beguda, beguda, oh Déus! feta amb or fos, i amb regalims de mel batuda.

Qui no ha notat el guspireig que porta als ulls de la companya, que no és res més que'l neguiteig, prelude hermós d'una *castanya*...

O el dolç neguit que porta el vil Joia suprema esclat de viure! Sincerament, jo vull mori d'un tip de vi, o un tip de riure...

B. DELGAS

Gat de mar



—Tornem a embarcar-nos en el vaixell electoral. Molt serà que no pesquem algun llus.

El comble de la bona fe

La dita vulgar de que cada dia se'n lleva un, pot aplicar-se a bona part dels periodistes, que semblen venir de l'hort, o caure d'un niu.

Aquests dies, i amb motiu de l'aplicació de la guillotina parlamentària, s'han pogut llegir en els diaris coses estupendes.

Les plomes periodístiques han lliscat damunt el paper amb una gràcia i una lleugeresa imponderables. Per a que es digui que l'humor i l'ingeni han desertat del gremi i que no hi ha entre els companys qui arribi a despertar el somriure en el pacientíssim llegidor!

Les coses que a propòsit de la resolució governamental s'han arribat a dir! Una recopilació dels comentaris formulats pels articulistes polítics dels diaris, bastaria a demostrar l'innocència de la nostra Premsa, que's repeteix a través dels anys; que's val dels tòpics emplejats en l'infantesa de l'avi *Brusi*; per a la que les lliçons de l'experiència ni signifiquen res; per a la que res volen els desenganys.

Repasar els diaris, implica un deure penós, que no compensa l'aparició d'una nota divertida, o un judici xaró, com tants se'n troben d'un cap de setmana a l'altra.

De bona gana, doncs, renunciariem a la tasca de llegir la Premsa, de no pesar damunt nostre l'obligació de apoderar-nos de l'actualitat, per a oferir-la, subratllada, al llegidor.

No llegint els diaris, i prescindint d'un altre ordre d'avantatges, ens estalviariem sorpreses de la magnitud que suposa un article publicat aquests dies passats en un vell diari republicà, que en ocupar-se de l'aplicació de la guillotina, es pregunta astoraj com un infant:

Es tracta veritablement de garantir el dret de les minories a la fiscalització i la discussió? Es tracta de purificar el regisme parlamentari, de perfeccionar-lo?

Diguin si no precisa ésser quinto per a despenjar-se amb una pregunta consemblant.

Després de les pluges



— Apa, que fareu bones fasoles, enguany!...
— Sí; jo les faré, i vostè se les cruspirà.

I hem dit que el diari de referència és considerat, amb justícia, com un vell republicà.

Ni els anys, ni les topades amb la realitat, han ensenyat al respectable confrare, que ni es tracta del dret de ningú, ni de fiscalitzacions, ni de discussions de cap mena. Menys encara, de purificar, o perfeccionar un sistema que és entre nosaltres una ficció.

Que lo que importa, i l'únic que té als governants amb cert neguit, és encertar el medi de matar l'estona.

Sembla impossible que no ho hagi arribat a comprendre el vell diari, malgrat ésser un bon republicà.

ESPURNES

Fora falsejar la història si neguessim que el viatge del ministre de Foment per les terres aragoneses ha sigut estupendament triomfal.

Per tot, fortes abraçades, per tot, llargues ovacions, fins en certes encontrades les màncas més gemades li varen tirar petons.

Sembla que aitals proves d'afecte havien d'ésser suficients per a deixar arxissatfet al personatge de més prestigi; no és veritat? Doncs an En La Cierva, això, solament li plaguà una miqueta. Lo que an ell li causà vera joia, lo que plaerosament li arribà al cor sigué la comparecència d'una rondalla, sota el balcó del casal on s'hostatjava, la qual, ostentant la representació del poble saragoçà li cantà unes coples que deien textualment:

«De ministro de Fomento pasarás a Presidente, pues todo te lo mereces por sabio y por valiente.»

Al pasar por el Pilar me ha dicho la Pilarica: Vé y saluda a don Juan que hace tan noble política.»

Mes ara, s'ha tingut notícia de que aqueixes coples havien sigut *arreglades* per l'element oficial i que la lletra de les que veritablement li endreçava el poble, era la del següent tenor:

«De ministro de Fomento a la Presidencia irás, si es que el paso no te cierran Sánchez Guerra y Bugallal.»

Al pasar por el Pilar la Pilarica me ha dicho: Anda, vé y dile a don Juan que estoy harta de políticos.»

Però, en fi, val més que li haguessin cantat les primeres, ja que d'haver escoltat les últimes, el famós don Juan s'hauria empipat i segurament no treballaria mai més de la seva vida en benefici del poble aragonès; i d'aquesta manera és molt probable que... tampoc.

I sinó, al temps.

Es rumoreja amb certa insistència que els regidors de la majoria de l'Ajuntament barceloní, esperonats, enlluernats i envaleïdonats per l'èxit gran, brillant i espetarrant que han obtingut les dues conferències donades recentment pel seu capità Maymés, tenen el propòsit d'organitzar-ne un cicle, al objecte d'explicar an els correligionaris i amics in-

condicionals, la tasca meritòria que han vingut realitzant en les respectives comissions a que pertanyen, traient de passada els drapets al sol an els individus que componen les minories.

Per altre banda, hi ha qui també fa córrer que els regidors de les minories permaneixen a la expectativa i que en el cas de tindre efecte aquells espectacles *còmicos, bèllicos y líricos*, destaparan la caixa dels trons, quins espatecs deixaran a l'exèrcit acapdillat per En Maymés a l'alçària de les estores.

I un bon ciutadà exclamava al enterar-se d'això:
— ¡Ah, si En Fivaller tornava! prou a tots els agafava i els tirava pel balcó. —

I ja que hem parlat de conferències, continuem parlant-ne.

El fluviolaire del Congrés, En Josep Puig i Cadafalch, i l'ex rossinyol jaumi, En Joan Vázquez de Mella, no han volgut ésser menys que En Maymés i han exercit també el càrrec de conferenciants.

Nosaltres no hem assistit ni a la del Palau ni a la del «Goya», però hem pregat a un íntim amic, tafaner de naixença, que'ns dongués la seva opinió respecte de les mateixes i l'ha resumida de la següent conformitat:

Dues conferències més; dos actors dalt de les taules; molts gestos, moltes paraules, prò en profit del poble... res.

TÀTIS

Qui molt abarca, poc estreny

En escoltar les censures de que's fa objecte a la burocràcia, especialment en ço que toca a la manca d'assiduitat, hem pensat més d'una vegada que potser serveix millor els interessos del comú el funcionari mandrós o tocata, que l'excessivament diligent o actiu. Al menys—ens hem dit—no contribueix el oficinista gandul a embolicar la troca administrativa, prou enredada de per si.

I ens hem donat a considerar amb les aventatges que resultarien del fet de que vaguessin un dia els innombrables senyors que viuen a l'ombra de la nòmina. Un empleat dels inactius, és moltes vegades i en darrer extrem, un sou que's perd. Qui pot calcular, en canvi, la sèrie enormíssima de disbarats i de perjudicis que poden dimanar-se de la febre de producció, cas de que sobti aquesta a l'exèrcit de *ronds de cuir*?

Aquesta temensa nostra tocant al perill que entranya la febre de producció en els buròcrates, augmenta considerablement, si en comptes de tractar-se d'un infelíc subaltern, es dona en l'element director; en un ministre, posem per cas.

Els perills llavors es multipliquen. Un empleat modest pot ésser, en un moment donat, cridat a l'ordre. Amb un superior, qui és el maco que s'hi atreueix?

D'aquí el que en veure arribar a la governació del país a un senyor carregat de projectes, sadollat de lectures, posseït de la febre renovadora, ens entrin esgarifances de pensar només amb les desgràcies a que per força se'ns subjecta.

Aquest és el cas d'En La Cierva, del que s'ha dit que com el cavall de la llegenda, priva de que neixi l'herba on senta la seva petjada. En La Cierva, és temible restant parat. En plena efervescència productiva, resulta més perillós que la més assoladora de les plagues.

Malgrat aquesta condició seva ben manifestada, hi ha encara qui vanta la seva activitat i les impaciències qui exalta el seu neguit, posant als núvols la fretura que el porta a donar-se a mil problemes a l'hora, sense pensar en l'adagi que assegura que *qui molt abarca, poc estreny*.

Els seus incondicionals, i quants a la olorera del estofat ministerial s'han somat a darrera en els rengles del ministre de Foment, semblen haver-se concertat per a presentar al dictador murcià com a un home activísim, d'una capacitat de treball verament extraordinària.

Aquest, al menys, és el tòpic explotat a darrera hora pels amics d'En La Cierva, als que no podien mancar una dotzena de badocs que formessin el chor general.

Tot és possible en un poble d'opereta com és el nostre, inconscient i desmemoriat en gran superlatiu.

El negoci, per a Espanya, condemnada a patir a En La Cierva, estaria que aquest restés parat.

En un país en que el seny imperés, se obligaria a En La Cierva a quedar se quiet a casa seva.

Baldament sigués precis passar-li el sou.

De muntanya



a ressonat un tro llunyà. El cel s'ha anat enfosquint de manera esfereïdora. Uns nuvolots estranys volten ja les puntes de les alteroses muntanyes. Una calma sofocant pesa damunt la terra. El pastor aplega a correu eugassada i corra camí amunt. Les oliveres s'han fet negres i entrellacen llur brancom les unes amb les altres, semblen fantasmes ajocats, llurs grans capots tirats a sobre. Les mans dels morts colgats se retorcen, i són els ceps arrugats que després s'ensenyoregen dels caps dels homes.

Crusa el cel una au negra, que s'entafura entre les penyes roges d'allí la cinglera. Un crit agut d'un tudó interromp la ferèstega quietut de la Naturalesa. Al lluny, unes campanes toquen desesperades. Es el cloquer de

la vall qui vol allunyar la tempesta que s'apropa. La veu de Déu que vol aturar a Déu.

Un llamp salta esfereïdor pel cel. I un brull espaordidor ressona. Les campanes toqueri més furioses, car la proximitat de la tempesta les enarvera. Una pluja forta cau de sobte a la terra, produint una remor indescriptible. S'alça un munt de pols i el camí queda xop. L'aigua cau espessa. La gotellada s'ha fet ruixat.

Tot s'aclareix: un llamp obra el cel, i Déu mira, i cau sobre una olivera que s'esqueixa; dos petits ocells fugen xiulant d'un arbre proper, i un tro espaventable se sent ressonar per tots els àmbits de la muntanya.

L'aigua baixa impetuosa torrent avall: sa cançó enamora les pedres i la segueixen muntanya avall, muntanya avall. Déu torna a mirar pel cel, un moment que s'obre, i les campanes han parat de tocar. S'ou un tro molt més formidable que els anteriors. El petit campanar trontolla i les campanes han perdut la veu. Sols Déu sap lo que ha passat! Una pedregada seca, que clivella la terra, fa sonar les campanes joiosament. Hom diria que repiquen a festa. La tempesta ha anat prenent increment: els llamps segueixen l'un a l'altre i els trons s'han fet una sola veu, la veu d'un monstre que crida contra la terra.

El blat que a la plana cantava joiosament el maig, s'ha ajupit temerós, arrapant-se-li al front sos cabells xops.

Un vent esglaiador ajup als arboços i retorça les branques dels arbres, passa impetuós i s'ho endú tot, fins s'endú la tempesta. Déu el beneeix!

La paret que feia de tanca al corral, ha caigut i ha mort sis ovelles. Les altres esfereïdes s'han acurrucats a la paret les unes sobre les altres, i belen tristament.

El cel s'ha anat aclarint; una ullada de cel blau mira a la plana. Els núvols van corrent impetuosos. Plou, mes la pluja va parant poc a poc. Un baf de terra xopa se sent fluctuar pels aires. L'aigua s'escorra pels caminals cantant alegre; els rocs s'han cansat de la cançó i romanen tristos i ullerosos com després d'una nit d'ensomni.

La visió de llum de l'Arc de Sant Martí s'alça majestuosa d'un cantó a l'altre de mont.

Tot torna a llur vida. Tota la Natura romp amb un cant de joia; sols manquen al concert de la Natura la veu de les velles campanes del cloquer.

La masia del fons de la clotada ha obert la porta i un home ha sortit mirant la plana. Ha mirat el blat trossejat, s'ha arribat fins a la vinya dels seus amors, s'ha mirat els xais ja morts rera la paret esbocinada, i tornant-se a ficar dintre la casa ha dit:

— *Maltsiga Déu!* ISIDRE MOLAS

Davant del "veroscop" automàtic



— Juraria que aquesta "vista" ja la he vista altres vegades.

Un ramellet de cartes

(El president d'un cassino romanista escriu al seu quefe).

CARTA PRIMERA

Senyor conde: La promesa que'ns ha fet, de que ans de poc «pujarem», dec confessar-li que'ns ha omplert el cor de goig. Tres cents socis té el cassino, i com tots, sense excepció, esperem aquell gran dia pescà un empleo dels bons, al rebre's la grata nova, hi ha hagut crits atronadors, discursos, Himne de Riego i, per final, ressupó.

Descansant en sa paraula, el saludo en nom de tots i li prego que la cosa, si pot ser, na tardi molt.

AL CAP DE TRES SETMANES

Senyor conde: Fa uns quants dies que està corrent un rumor, que ha causat molt mal efecte en la nostra agrupació. Sembla—ho dic tal com ho contem— que'l «pujar» no és tant a prop com se'ns havia fet creure, i que les colocacions en que nosaltres confiavem són molt fondes. ¿Què és això? Tregui'ns depressa de duptes, doncs, amb el rumor tan sols, ja hi ha hagut cent trenta baixes al cassino. ¡Per favor, pugui al poder desseguida! ¡Es qüestió de vida o mort!

PASSATS VUIT DIES

Senyor conde: ¿No ve encara el nostre esperat triomf? Jo ja no sé què inventar-me per ofegà el mal humar que regna en les nostres files. Des del dilluns al dijous s'han vingut a dar de baixa vuitanta socis més. Tots diuen lo mateix: «L'empleo se'ns ha tornat aigua-poll? Doncs prou; amb mí que no hi comptin; no m'agrada fè el ninot». Digui: ¿com l'atura aquesta onada de desercions?

A LA SETMANA SEGÜENT

Senyor conde: No voldria fer-me pesat, més l'honor m'obliga a parlà amb franquesa: si vostè no fa un esforç per «pujã» abans de vuit dies, temo que aquest tripijoc acabarà amb un desastre. Perdudes les il·lusions d'una pròxima victòria, la gent va tocant el dos, i les baixes a les llistes arriben ja a causà horror. ¿No podria vostè enviar-me una frase, un mot tan sols que realisés la bona obra de galvanisà a aquest mort?

QUINZE DIES DESPRÉS

Senyor conde: Si acàs «puja», cosa que'm complaurà molt, sàpiga que amb dos empleos tindrà content a tothom, doncs, degut als motius íntims que he anat explicant-li al vol, ja no quedem al cassino ningú més que'l porté i jo.

C. GUMÀ

PENSAMENTS

Quan tots els pobles obrers se donguin la mà, el món estarà lligat amb una cadena tan forta, que cap més força podrà rompre.

Si vols tenir llibertat, respecta-la.

La frontera és un esparver que no deixa passar al colom de la pau. Si es cacés l'esparver, l'hermós colom faria la volta al món.

No oblidem que la fraternitat ens espera amb els braços oberts sobre l'altíssim munt de capes d'or, que la felicitat li confia per a repartir-les entre tots els sers que omplenen la bola terràquia.

M. G. MIR

LA "GUILLOTINA" GOVERNAMENTAL



— El pobre Joan Español — I d'això en diuen pràctiques extremistes!... Si això és nostre pa de cada dia!..



Vint mil assistents al Aplec de la Sardana entonaren a chor *Els Segadors*.

I no passà res?

No, senyors.

Encara! Bé disfrutem de prou llibertat!

Quan jo ho dic, que ens queixem per vici!

A començaments de setmana visitaren Barcelona monsenyor Ragonesi i el Doctor Benlloch, nous purpurats.

Els barcelonins reberen pacientment els dos cardenals.

Naturalment!... No'ls vé d'un!

N'han rebut tants!

Llegeixo:

«El senyor Vázquez Mella ha salido en direcció a Girona.»

Pobra Girona!

Fou tres voltes immortal.

Veiem si, a la quarta, resultarà mortal de necessitat... i violada.

Actualment, desempenya el càrrec de President de la Mancomunitat el poeta senyor Bofill i Matas.

Ja cal que's contenti amb fer de patum decorativa.

O sinó, la gent de Madrid li treurà tots els ripis al sol.

Sembla que la *Lliga* ha trencat les seves relacions amb els jaumins.

Per qüestions de ideal?

I cal...

Per motius de conveniència electoral, que és la més porca de les conveniències.

L'endemà de les eleccions, altre cop de bracet... cap a la missa de campanya.

Mirin com en canvi s'han unit, els lligaires, amb En Mella!

Així que arribà, el gran Mella,

vinga alabà l'escudella.

El dia que va a Betanzos

posa als núvols els garbanzos.

A la terra dels xorissos

diu que aquests son molt castissos...

L'home així està bé amb tothom

i camina amb peus de plom.

Ja és barra!

Ningú diria que demà té de haver-hi eleccions.

El poble, quiet, sense entusiasmar-se per a res, ni per a ningú.

Està tan desenganyat el pobre

Ja només té esma per a anar a fer cua'ls estancs.

I pensa: ja s'ho faran.

Per això els polítics «se lo guisan y se lo comen» al seu gust.

Al Director de Seguritat de Madrid, senyor Millán de Priego l'han obsequiat amb un magnífic bastó.

Un bastó?

Encara volen que pegui més?

En Lerroix ha tornat a dir que els republicans radicals no deuen haver de fer política negativa.

Naturalment.

I l'exemple el tenen amb el quefe.

Si ell hagués sigut un home *negat* hauria arribat mai a la positiva posició en que es troba?

Llegim en un butlletí religiós:

«Acaba de fundar-se a Barcelona una Agrupació de col·leccionistes de Goigs de Sants.»

Tan és que rasquin com que risquin.

Per propaganda que facin a favor de uns goigs o d'uns altres, el poble espanyol sempre cantarà els mateixos:

Els Goigs de Sant Prim.

Parlant amb els periodistes, En La Cierva se ha mostrat partidari de la exportació de l'oli.

Molt bé.

Pero ja hi estaran conformes certs polítics que tots coneixem?

Es que si exportem tot l'oli, no els en quedarà per a untar-se'n els dits.

Ei!... A menos que ja se'ls untin a la *refinerial*!

No hi ha dia que en la premsa no's llegeixi el consabut telegramet amb aquest títol:

«De la muerte de Dato.»

Pobre senyor!... Poc s'ho tenia de pensar que, un cop mort, es parlaria més d'ell que d'En Bonaparte.

I de qui's parla en realitat és de la fracassada policia.

Déu l'hagi perdonada, també.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUILLA, carrer del Olim, número 8